

первісне значення і використовується для зв'язки слів. Особа, що використовує у своїй мові слова-паразити, наче внутрішньо черствіє, стає більш жорстокою й агресивною. Нецензурщину вживають дорослі люди, причому більшість роблять це обдуманно з метою скривдити співрозмовника.

Багато хто розуміє, що лайливі слова погано впливають на їх здоров'я, але при цьому не можуть пояснити сутність поганого впливу. Для того, щоб звичка сквернословити не стала нормою життя і не призвела до непоправних змін здоров'я нашого покоління і до виродження нації в цілому, потрібно у всіх навчальних закладах, у родині, у засобах масової інформації приділяти більше уваги цьому питанню і розповідати про шкоду лихослів'я.

І варто пам'ятати, що за канонами християнства від людини, яка сквернословить, відлітає її ангел-охоронець. Бруднослів'я є тяжким гріхом, оскільки таке слово – це виклик Богу. І цей виклик не минеться для неї безслідно.

Література

1. Матюки і нецензурна лексика у сучасному суспільстві [Електр. ресурс] – Lady Facts.xyz.
2. Микосовський М.О. У тумані сквернослів'я без Божого світла [Електр. ресурс]. – DyvenSvit.org.
3. Шевченко О.М., Талько О.М. Психолого-Культурологічні аспекти ненормативної лексики у молодіжному середовищі // Молодий вчений. – № 3 (43). – березень 2017 р.
4. Власенко Є. Ненормативна лексика. – 1 лютого 2014 р. [Електр. ресурс] – blogs.correspondent.net.
5. Сердунич Л. «Лихослів'я = Деградація» – 5 серпня 2016 р. [Електр. ресурс]. – www.ua.modna.com.

РУСИЗМИ В ЮРИДИЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ УКРАЇНИ

І. Р. Струцька

(курсант II курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ)

Науковий керівник: старший викладач кафедри українознавства та іноземних мов Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Нагорна Юлія Анатоліївна

У наш час дуже активним є процес поширення іншомовної лексики в українській мові. Не є винятком і юридична термінологія, на яку значно вплинуло поширення закордонного впливу. Іншомовна термінологія так вжила, що вже важко відрізнити її від української.

Проблему влиття іншомовних термінів досліджували такі науковці, як Горобець Н.О., Белевцова С.О., Сімонок В.П., Артикуца Н.В., проте незважаючи на велику кількість робіт в цьому напрямі, вивчення цієї теми потребує подальшого ретельного дослідження.

Щоб розібратися в цій проблемі необхідно визначити, що являє собою юридичний термін – слово або словосполучення, що виражає поняття з правової сфери суспільного життя і має визначення (дефініцію) у юридичній літературі (законодавчих актах, юридичних словниках, науково-правових працях) [1, с. 35].

Як зазначає в своїй праці Артикуца Н.В., юридичний термін співвідноситься з правовим поняттям як першоелементом правового знання і слугує його знаковою (мовною) моделлю, репрезентованою у звуковій і літерній формах. Поняття, його внутрішній зміст, обсяг і структура є логіко-смысловою основою для побудови термінологічного значення у вигляді дефініції, яка узагальнює найістотніші ознаки і взаємозв'язки правового явища. Поняттєва сутність зумовлює місце і статус юридичного терміна в терміносистемі, його категорійні та класифікаційні ознаки [1, с. 37].

Зазвичай запозичення з інших мов як спосіб поповнення термінологій сприймається як цілком нормальне явище, адже слова іншомовного походження є одним із найактивніших варіантів збагачення лексичного складу кожної мови. При цьому в різних мовах співвідношення питомих і запозичених слів не однаково – в одних їх більше, в інших менше, що пояснюється багатьма мовними та позамовними чинниками. Українська мова, як і інші, також не є винятком, що доводить той факт, що на сьогодні в нашій мові, за підрахунками лінгвістів, чужомовні слова становлять приблизно десять відсотків.

Лексика іншомовного походження розглядається в основному на класифікаційному рівні, показано історію входження запозичень з різних мов (грецької, латинської, тюркських, романо-германських та інших в українську мову), при цьому не порушуються глибинні семантичні явища. Іншомовні слова характеризувалися до певної міри фрагментарно, як щось чужорідне в мові. Самі терміни «іншомовні» вказують радше на їхній генезис, а не статус у новій для них мовній структурі. Це дає підстави проаналізувати проблему запозичень з погляду їх місця і функцій саме в системі сучасної української мови.

Нині юридична мова перенасичена іншомовними термінами й терміноодинацями-русизмами, що ускладнює користування цією мовою як самими правниками, так і громадянами. Такий стан речей у законодавчій термінології є наслідком того, що за тривалий період існування України в умовах бездержавності прогалини в називанні інтелектуальних понять часто заповнювалися запозиченнями й, зокрема, русизмами [2]. Таку думку підтримує дослідниця А. Токарська, яка зазначає, що через насильницькі процеси злиття двох мов (російської й української), що мали місце за часів

Радянського Союзу, в правовій українській мові активно вживається значна кількість русизмів.

Аналіз текстів законів, підзаконних актів України засвідчує, що в них до сьогодні зберігається безліч русизмів. Особливо ж упадають в око форми активних дієприкметників теперішнього часу на *-учий, -ючий, -ячний*, уживання яких аж ніяк не відповідає вимозі узгодженості з внутрішніми законами української мови, наприклад: *блокуюча державна частка, постійно діюча комісія, домінуюче положення, контролюючий орган* тощо [2].

Сказане вище дозволяє стверджувати, що термінологія законодавства має на сьогодні низку невирішених проблем. Основними з них є засміченість мови законодавства русизмами та перенасиченість її лексикою іншомовного походження. Причина такої мовної ситуації має історичні корені, але значною мірою такий стан речей є наслідком недостатньої мовної підготовки законодавців, урядовців. Немає сумніву в тому, що термінологія законодавства – це спеціальна мова, з притаманними їй правилами й особливостями. Розуміти її й спілкуватися нею мають насамперед спеціалісти.

Література

1. Артикуца Н.В. Основи вчення про юридичний термін і юридичну термінологію / Н.В. Артикуца // Українська термінологія і сучасність : Збірник наукових праць КНЕУ. – К., 2005. – С. 35-42.
2. Белевцова С.О. Актуальні проблеми сучасної вітчизняної законодавчої термінології // Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди «ПРАВО». – Харків, 2012. – Вип. 18: [Електронний ресурс] / С.Белевцова – режим доступу: <http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/8659/%D0%91#chapter>.

НАРКОМАНІЯ СЕРЕД МОЛОДІ

Р. О. Хитрук

(курсант I курсу факультету економіко-правової безпеки

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ)

Науковий керівник: доктор філологічних наук, професор, професор кафедри українознавства та іноземних мов Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ **Поповський Анатолій Михайлович**

Серед багатьох проблем молодого українського суспільства чи не найгострішою є проблема наркоманії. Зловживання наркотичними речовинами стає глобальною проблемою всіх країн світу, незалежно від рівня їх розвитку, оскільки призводить до рухливих наслідків: згубний вплив на здоров'я людей; зростання злочинності, насильства, корупції; виснаження людських, природних та фінансових ресурсів, які могли бути використані для